

12.Mike

Letadlo se stalo naprosto neovladatelným, bouře neustávala a Lara toho měla tak akorát dost. Rozhlédla se kolem sebe, jestli není po ruce padák. Během chvíle jich několik našla. Sundala si tedy batoh, který po krátkém rozmyšlení dala na záda Nicole, poté si vzala padák, popadla svou malou společnici za ruku a vyšla z pilotní kabiny.

Bannerson nejspíš do poslední chvíle doufal, že Lara udělá zázrak, když ji ale viděl s padákem na zádech, zbledl.

„Konečně se zbavíte mé nežádoucí společnosti,“ snažila se mu naoko zvednout náladu. Letadlo se otřásl. Lara se jen taktak chytila, aby neupadla, několik beden ovšem opět s hlukem změnilo svou polohu. A Nicole přímo k nohám spadla malá skříňka, která se nárazem otevřela. Děvče se sehnulo a vzalo z jejích útrob nějakou věc. Okamžitě na ni padly pohledy všech přítomných – v ruce držela mayskou dýku.

Bannerson se na ni vrhl, ale Lara byla rychlejší – volnou rukou vytáhla svou devítku a mířila mu přímo mezi oči. To ho na chvíli zarazilo, vzápětí ale s ještě větší zuřivostí skočil po Nicole. Lara nečekala a stiskla spoušť. Bannersona to zřejmě zaskočilo. Pomalu zvedl ruku a sáhl si na čelo, ve kterém mu zela díra. Podíval se na svou zkrvavenou dlaň a zatvářil se zděšeně. Ovšem nic dalšího už se nestalo.

„Co to má sakra...“ vydechla Lara.

Lara Croft již zastřelila mnoho lidí a chtěla po nich pouze jediné: Padnout k zemi a už nevstát. A vůbec neměla ráda ty, kteří toto pravidlo porušovali.

Heat a druhý muž nebyli o nic méně zděšení než jejich šéf. Lara toho využila, schovala pistoli, vzala od Nicol dýku a zastrčila si ji za pas a běžela ke dveřím ven.

„Hej!“ rozběhl se za ní Bannerson i další dva.

„S mrtvolami se nebavím,“ otočila se na něj, k jeho mužům pak prohodila „Padáků je tam vpředu ještě dost, můžete si pro ně dojít,“ a trhnutím otevřela dveře.

Muži se k ní ovšem stihli už tak přiblížit, že je vítr doslova vycuel z letadla, společně i s Larou a Nicole. V prudké bouři zapomněli na jakékoli nepřátelství a instinktivně se chytili jeden druhého, než je vichr stačil rozptýlit daleko od sebe. Přes všechnen hluk bouře a křičících mužských hlasů Lara bezprostředně vedle sebe zaslechla něco, co nebyla sto hned rozpoznat, po pár vteřinách jí to ovšem došlo: Nicole ječela strachy a křečovitě se Lary držela. Ta náhle pocítila trhnutí na krku, když se děvče zachytilo za řetízek amuletu.

V tu chvíli všechny oslepil prudký záblesk a někdo jako by kouzlem vypnul zvuk. Lařina poslední myšlenka byla, že tohle přece nemůže dělat ta bouře... Pak ji pohltilo bílé světlo a ztratila vědomí.

Šumění moře... Jak uklidňující... Jemné ševlení listí ve větru a pár ptačích hlásků... A ten vzduch, teplý, provoněný mořem... Takhle by vydržela ležet dlouho, hodně dlouho...

Lara se s trhnutím probudila. V duchu si vynadala, že si zrovna teď sní o moři, když si protřela oči a konečně se rozhlédla kolem. Seděla ve stínu palmy. Kolem uší jí vanul jemný mořský vánek. A necelých deset metrů od ní začínala široká prosluněná písčiná pláž, zakončená jemnými vlnkami, vytrvale ji omývající a znovu se vracující do klidného moře, sahajícího až k obzoru.

„No to se mi snad zdá,“ zakroutila hlavou a postavila se. Trochu se motala, jako kdyby právě vystoupila z kolotoče, ale tím se teď opravdu nechtěla zabývat. Rozhlížela se po Nicole, ale nikde nikoho neviděla. Zkontrolovala devítky – byly na svém místě, stejně jako dýka. Rozešla se tedy dál do nitra... ostrova? Ani vlastně nevěděla, kam se to dostala. Náhle zaslechla za sebou kroky. Vytasila zbraně a prudce se otočila.

„Hele - hele klídek, jo,“ vyděsil se muž, na kterého mířila. Byl vysoký, hnědovlasý, ne starší než dvacet pět let a na sobě měl havajskou košili. Nevypadal nebezpečně. Lara schovala zbraně a muž si oddechl: „No, tohle je lepší.“

„Co seš zač? A kde to sakra jsem?“ vypálila na něj bez okolků.

„Ty... asi nemáš zrovna moc dobrou náladu, co?“ zeptal se jí opatrně.

„No to fakt nemám, tak bys mi mohl odpovědět, na co jsem se ptala!“

„Klídek,“ pronesl pomalu. Lara sáhla k pouzdrům s pistolemi.

„Fajn, už na to du,“ vypálil ze sebe rychle. „Tak já jsem Michael Andrew, ale... ty mi můžeš říkat Mike,“ usmál se na ni. Lara nijak nezareagovala, tak pokračoval. „Co se týče toho, kde jsme, tak – fakt to jako nevíš, jo?“

„Ne, opravdu to nevím,“ řekla ledově a lehce pohladila pažbu své devítky.

„To jsi snad spadla z oblaků nebo co?“ nevíšimál si jejího výhrůžného tónu a pohybů, „Aha, asi fakt jo, když máš na zádech padák... neotevřenej,“ podivil se při posledním slově.

„Takže?“ zeptala se netrpělivě.

„Takže co?“

Lara ho chytila pod krkem a zasyčela: „Kde to jsme?!“

„Na Kajmanských ostrovech,“ vyrazil ze sebe Mike, který se začal dusit.

„Dík,“ ušklíbala se Lara a pustila ho. Spadl na zem a zhluboka dýchal. Archeoložka odcházela a přemýšlela, jak se mohla dostat tisíce kilometrů od místa, kde vyskočila z letadla, když si vzpomněla na Nicole a otočila se zpět k muži:

„Hele, ještě mám jednu otázku!“

„Jo, jasně, cokoli,“ přikyvoval Mike, ale rychle se zvedl a couval před Larou, která se k němu blížila.

„Neviděl jsi tu někde malé děvče? Tak sedm, osm let. Má dva culíky a - mluví nejspíš francouzsky... nebo vlastně spíš vůbec nemluví.“

Mike se zarazil a předvedl výraz, který měl nejspíš naznačit, že přemýšlí. „A víš že možná jo? Taková malá, v tričku a sukni,“ pronesl po chvílce.

Lařino chování se rázem změnilo. Ihned k němu přiskočila s ustaraným výrazem ve tváři:

„Kdes ji viděl? Byla v pořádku? Nebrečela? Nebyl tam s ní takovej hnusnej chlap s dírou v hlavě?“

„Tu poslední otázku jsem tak úplně nepochopil...“

„To je jedno,“ mávla Lara rukou. „Jak byla na tom, kdyžs ji viděl?“

„Těžko říct...“

„Jak to myslíš?“ vydechla zoufale.

Karta se obrátila. Teď to byl Mike, kdo držel trumfy, a chtěl toho využít – po svém.

„A co za to, když ti to povím?“ usmál se.

„Jak to myslíš?“ řekla Lara znovu.

„Mno, já jsem se ti už představil, ale o tobě nic nevím. Jsi zdaleka? A co třeba telefonní číslo...“

No to snad ne, tohle je zlý sen! Pomyslela si dobrodružka. Pokud z toho frajírka ale chtěla dostat, kde je Nicole, musela se ovládnout.

„Jmenuju se Lara Croft a jsem z Anglie. Stačí?“

„Z Anglie? No tak vítej doma, tyhle ostrovy přece patří Velké Británii!“

To asi nevím, blbečku!

„A to tvoje jméno... tyjo já už jsem ho snad někde slyšel. Vlastně jsem tě možná už i někde viděl. Nepotkali jsme se už?“

„Ještě chvíli bude tenhle rozhovor pokračovat a budeš mě potkávat ve svých nočních můrách!“ vybuchla Lara. „To, cos chtěl vědět, ses dozvěděl, tak mi řekni, co chci vědět já!“ Mike možná držel trumfy, ale tváří v tvář této velice rozzlobené ženě, jejíž ruce se opět nebezpečně přibližovali k pouzdrům s pistolemi, se rozhodl radši jí vyhovět.

„Viděl jsem ji nedaleko, seděla pod palmou. Fakt nevím, jak na tom byla, prostě koukala před sebe,“ vychrlil rychle.

Lara si zhluboka oddychla. Naprostá netečnost vůči okolí byla pro Nicole normální.

„A kde přesně to bylo?“

„když půjdeš tamtudy,“ ukázal doleva, „a u takový větší skalky zahneš ke dvěma palmám na východě a pak... hm, jak to vysvětlit?“ zarazil se bezradně. „Radši tě tam dovedu, jo? Stejně teď nemám co na práci.“

Takže to se ho jen tak nezbavím. Povzdechla si Lara a vydala se za Mikem.